

NAGY RITA

bon scott

apa mesélte hogy miután a sajtóban bejelentették
bon scott halálát az utcákat ezernyi fiatal lepte el
feketében voltak magasszárú bakancsokban és a
láncákat csörgetve vonultak végig a sztrádákon
nem értették nem akarták érteni miért meg voltak
rendülve aztán este mind részegre itták magukat
és feltörték a városban az összes renault fájvot
a hátsóülésein feküdtek el próbáltak meghalni
próbáltak betakarni egymást a gyászukkal

melódia

a konyhában áll és nézi nézi ahogy mindenki táncol
ritmusra lökik a szívek a basszust és az izmok feszülnek
a mályva nappaliban mindenki woodstockba repül
és százszorszépekkkel merülnek egyik testből a másikba
neonfények atomjai színezik a folyékony csodát amíg
por és gyanta a nyelvek alatt oldódik eggyé
a konyhában áll és nézi nézi hogy az izmok rángása
szüntelenül folyik át egy másik dimenzióba magát meg
sajnálja egy kicsit hogy csak ő csak ő nem

magad után

a metrósinék feszültek, mint a szárítókötél a kertben,
amire a narancssárga pólód volt teregetve.
kiszívta a nap a szíveddel merőleges vonalban,
a zsinór nyoma pedig világosabbá vált, és ha felvetted,
úgy tekerte körbe a tested, mint a cuscuta az áldozatát.
így kapaszkodtam minden korlátba, ha felszállt egy-egy
dohánybarna hajú ember, akiről azt hittem, te vagy.
nem tudtam melyik megállóban szállhatnék le hozzád,
mert végül mindenhol csipesznyomokat hagytál
magad után.